

UZASADNIENIE

3.Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2019 roku w sprawie o sygn. akt I Ns 208/18 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w pkt 1. ustalił, iż w skład majątku wspólnego A. T. i A. P. (1) wchodzi:

- a) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...) położonego przy ul. (...) w Ł. o wartości (...) (trzysta trzydzieści tysięcy) złotych,
- b) meble kuchenne o wartości 5000 (pięć tysięcy) złotych,
- c) wyposażenie kuchni w tym sprzęt AGD o wartości 1500 (tysiąc pięćset) złotych,
- d) szafa w przedpokoju o wartości 600 (sześćset) złotych,
- e) meble łazienkowe o wartości 600 (sześćset) złotych,
- f) pralka o wartości 500 (pięćset) złotych,
- g) meble z dużego pokoju o wartości 3000 (trzy tysiące) złotych,
- h) meble do sypialni o wartości 2000 (dwa tysiące) złotych,
- i) dywan o wartości 400 (czteryście) złotych,
- j) dwa obrazy o łącznej wartości 600 (sześćset) złotych,
- k) telewizor z osprzętem o wartości 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych,
- l) sprzęt grający o wartości 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych,
- m) samochód osobowy marki B. (...) nr rej. (...) o wartości (...) (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych,

W pkt 2 umorzył postępowanie w zakresie samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...),

W pkt 3. dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków A. T. i A. P. (1) w ten sposób, że:

- a) składniki majątkowe wymienione w punktach od 1 a) do 1 k) przyznał na własność A. T.,
- b) składniki majątkowe wymienione w punktach od 1 l) do 1 m) przyznał na własność A. P. (1),

W pkt 4 ustalił, że A. T. dokonała nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny małżonków A. T. i A. P. (1) w kwocie (...) (trzysta trzydzieści tysięcy) złotych,

W pkt 5 zasądził od A. P. (1) na rzecz A. T. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem rozliczenia majątku wspólnego i nakładu A. T. z majątku osobistego na majątek wspólny,

W pkt 6 ustalił, że A. T. i A. P. (1) ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawczyni i uczestnik byli małżeństwem od dnia 19 października 1996 r. Wyrokiem z dnia 27 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał ich związek małżeński przez rozwód.

Przez pierwsze półtora roku po ślubie strony wynajmowały mieszkanie na B..

W dniu 12 lutego 1998 r., tj. w trakcie trwania związku małżeńskiego stron, wnioskodawczynie zawarła z (...) Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w Ł. umowę nr (...), której przedmiotem było przyrzeczenie przydziału przez Spółdzielnię na rzecz wnioskodawczynie lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł.. Zgodnie z umową koszt budowy w przeliczeniu na 1 m², uwzględniając wielkości finansowe ujęte w rzeczowych nakładach całego budynku, przy uwzględnieniu współczynnika atrakcyjności, wyniósł 130852,35 zł. Kwotę tą wnioskodawczynie zobowiązana była wpłacić na konto Spółdzielni w dwóch następujących ratach: 35000 zł do dnia 16 marca 1998 r. i 95852,35 zł do dnia 6 kwietnia 1998 r.

Aktem notarialnym z dnia 4 marca 1998 r. wnioskodawczynie i jej brat S. T. sprzedali na rzecz H. U., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ł., za łączną cenę 269577 zł, nieruchomość położoną w Ł. przy ul. (...). Wnioskodawczynie była współwłaścicielką tej nieruchomości w udziale wynoszącym 1/2. Nieruchomość wchodziła do jej majątku odrębnego, albowiem wnioskodawczynie otrzymała ją w drodze darowizny od swoich dziadków w 1994 r. Cena została zapłacona sprzedającym w całości w dniu zawarcia aktu notarialnego przelewem na ich konta bankowe. Z tytułu sprzedaży swego udziału wnioskodawczynie otrzymała kwotę 134788,50 zł. Aby nie płacić podatku wnioskodawczynie zdecydowała się na zakup lokalu mieszkalnego.

W wykonaniu umowy zawartej ze Spółdzielnią Mieszkaniową w dniu 12 lutego 1998 r., wnioskodawczynie dokonała wpłaty obu rat za prawo do lokalu, odpowiednio w dniach 12 marca i 2 kwietnia 1998 r.

W dniu 16 kwietnia 1998 r. wnioskodawczynie otrzymała przydział własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł.. Jako osoba uprawniona do zamieszkiwania w przedmiotowym lokalu w przydziale został wymieniony mąż wnioskodawczynie – A. P. (1).

W toku niniejszego postępowania dla lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), na wniosek uczestnika, została założona księga wieczysta nr (...), którą prowadzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi.

Rodzice wnioskodawczynie świadczyli pomoc finansową zarówno dla samej wnioskodawczynie, jak i dla obojga małżonków. W dniu 19 grudnia 2001 r. dokonali darowizny po 18000 zł na rzecz każdego z małżonków. W dniu 12 grudnia 2013 r. wnioskodawczynie otrzymała od swego ojca darowiznę kwoty 70000 zł. Obie darowizny zostały zgłoszone do Urzędu Skarbowego.

Rodzice uczestnika również pomagali finansowo obojgu małżonkom, jednakże w mniejszym zakresie.

Uczestnik przed ślubem posiadał mieszkanie przy ul. (...) w Ł., tzw. kawalerkę, po swoim dziadku, które było wynajmowane. Pieniądze uzyskane z najmu przeznaczone były na bieżące utrzymanie rodziny stron. Lokal ten został sprzedany w 2001 r. za cenę ok. 40000 zł.

W 2001 r. małżonkowie zakupili lokal przy ul. (...) w Ł. z przeznaczeniem na gabinet dentystyczny wnioskodawczynie. Część pieniędzy na zakup tego lokalu i jego wyposażenie pochodziła ze sprzedaży lokalu uczestnika przy ul. (...) w Ł., a część pieniędzy wnioskodawczynie otrzymała od swoich rodziców.

Gabinet stomatologiczny wraz z wyposażeniem został sprzedany w 2009 r., a więc przed rozводом stron, a pieniądze z jego sprzedaży zostały przeznaczone na bieżące potrzeby rodziny wnioskodawczynie i uczestnika.

W trakcie trwania związku małżeńskiego strony zakupiły meble kuchenne, wyposażenie kuchni w tym sprzęt AGD, szafę w przedpokoju, meble łazienkowe, pralkę, meble do dużego pokoju, meble do sypialni, dywan, dwa obrazy, telewizor z osprzętem, sprzęt grający oraz samochód osobowy marki B. nr rej. (...).

W 1994 r. wnioskodawczynie ukończyła studia i rozpoczęła pracę. Uczestnik pracował w (...) od 1991 do 1996 r.

Uczestnik stracił pracę w (...) w 2007 r. Po zwolnieniu z pracy przeciwko uczestnikowi toczyło się postępowanie karne, albowiem zeznał, że zabrano mu laptopa. Uczestnik został skazany prawomocnym wyrokiem karnym za składanie fałszywych zeznań.

W lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł. obecnie zamieszkuje wnioskodawczyni z córkami w wieku 18 i 21 lat. Obie córki stron się uczą.

Oceniając zgromadzone w sprawie dowody, Sąd Rejonowy wskazał, iż nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka A. P. (2) z uwagi na cofnięcie tego wniosku (e-protokół rozprawy 00:05:23-00:05:53 CD k.57).

Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu szacunku nieruchomości oraz z zakresu szacunku ruchomości wskazując na to, że w toku postępowania wnioskodawczyni i uczestnik zgodnie ustalili wartość zarówno ruchomości, jak i nieruchomości objętych niniejszym postępowaniem.

Sąd pominął zaświadczenie ze Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. z dnia 27 marca 2018 r. (k.29), które zostało złożone przez uczestnika postępowania. Sąd Rejonowy uzasadnił, to tym, że nie jest związany ustaleniami Spółdzielni Mieszkaniowej odnośnie faktu, czy prawo do lokalu mieszkalnego wchodzi w skład majątku wspólnego byłych małżonków, czy też nie, dokonując w tym zakresie własnych ustaleń i oceny prawnej.

Z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia, Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków G. P. (1), G. P. (2) i P. P. (1) oraz uczestnika w zakresie twierdzenia, że lokal nr (...) przy ul. (...) w Ł. został zakupiony za wspólne pieniądze stron, ewentualnie w części za oszczędności uczestnika.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 23 zd. 1 k.r.o. małżonkowie mają równe prawa i obowiązki w małżeństwie.

Z chwilą zawarcia małżeństwa między małżonkami powstaje z mocy ustawy wspólność majątkowa obejmująca ich dorobek. Przedmioty majątkowe nie objęte wspólnością stanowią majątek osobisty każdego z małżonków. Dorobkiem małżonków są przedmioty majątkowe nabyte w czasie trwania wspólności ustawowej przez oboje małżonków lub przez jednego z nich. W szczególności dorobek małżonków stanowią pobrane wynagrodzenie za pracę oraz za inne usługi świadczone osobiście przez któregokolwiek z małżonków oraz dochody z majątku wspólnego, jak również - z odrębnego majątku każdego z małżonków (art. 31 i 32 k.r.o.).

A. T. i A. P. (1) byli małżeństwem od dnia 19 października 1996 r. do dnia 27 listopada 2017 r. W tym czasie łączyła ich zatem wspólność ustawowa małżeńska.

Do podziału uczestnik zgłosił samochód osobowy marki O. (...) nr rej. (...). W toku postępowania strony zgodnie oświadczyły, że pojazd ten został nabyty dla jednej z ich córek, w związku z czym pełnomocnik uczestnika cofnął w tym zakresie wniosek o podział majątku wspólnego byłych małżonków, na co pełnomocnik wnioskodawczyni wyraził zgodę. Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. umorzył postępowanie w tym zakresie (pkt 2 postanowienia).

Zgodnie z art. 567 § 3 k.p.c. do postępowania o podział majątku wspólnego stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku. Do dziale spadku stosuje się zaś odpowiednio przepisy dotyczące zniesienia współwłasności (art. 688 k.p.c.).

Przy zniesieniu współwłasności pierwszeństwo ma podział na zgodny wniosek stron. Jeżeli brak jest podstaw do wydania postanowienia stosownie do zgodnego wniosku, a zachodzą warunki do dokonania podziału w naturze, sąd dokonuje tego podziału na części odpowiadające swą wartością udziałom współwłaścicieli z uwzględnieniem wszelkich okoliczności zgodnie z interesem społeczno-gospodarczym, a różnice wartości wyrównuje się przez dopłaty pieniężne (art. 622 i 623 k.p.c.).

Co do składników majątkowych zgłoszonych do podziału.

Okolicznością bezsporną jest, że w trakcie trwania związku małżeńskiego strony zakupiły ruchomości wymienione we wniosku inicjującym niniejsze postępowanie (k.545), tj. meble kuchenne, wyposażenie kuchni w tym sprzęt AGD, szafę w przedpokoju, meble łazienkowe, pralkę, meble do dużego pokoju, meble do sypialni, dywan, dwa obrazy, telewizor z osprzętem, sprzęt grający oraz samochód osobowy marki B. nr rej. (...). Strony również zgodzie wskazały wartość wszystkich tych ruchomości.

Kwestią sporną między stronami pozostawał fakt, czy spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł. wchodzi w skład majątku wspólnego stron czy też w skład majątku osobistego wnioskodawczynie. Przydział tego lokalu na rzecz wnioskodawczynie nastąpił w dniu 16 kwietnia 1998 r., a zatem w trakcie trwania związku małżeńskiego stron i lokal ten stanowił miejsce zamieszkania początkowo małżonków, a następnie również ich obu córek. Prawo do tego lokalu wchodzi zatem w skład majątku wspólnego A. T. i A. P. (1).

W toku postępowania strony zgodnie wnosiły o przyznanie na rzecz wnioskodawczynie prawa do lokalu nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), w którym do chwili obecnej zamieszkuje wnioskodawczynie z córkami, oraz mebli kuchennych, wyposażenia kuchni w tym sprzętu AGD, szafy w przedpokoju, mebli łazienkowych, pralki, mebli do dużego pokoju, mebli do sypialni, dywanu, dwóch obrazów oraz telewizora z osprzętem, stanowiących wyposażenie lokalu mieszkalnego, natomiast sprzętu grającego i samochodu osobowego marki B. nr rej. (...) – na rzecz uczestnika. Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 i 3 postanowienia.

Pełnomocnik wnioskodawczynie alternatywnie wnosił o ustalenie nierównych udziałów stron w przyczynieniu się do powstania majątku wspólnego bądź ustalenia, że wnioskodawczynie dokonała nakładu ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie odpowiadającej wartości spółdzielczego prawa do lokalu nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), którą to wartość pełnomocnicy stron ostatecznie wskazali zgodzie na kwotę 330000 zł.

Wnioskodawczynie już we wniosku inicjującym postępowanie podnosiła, że środki finansowe na zakup przedmiotowego lokalu pochodziły ze sprzedaży jej udziału w nieruchomości położonej w Ł. przy ul (...), stanowiącej jej majątek osobisty.

Z powyższym twierdzeniem nie zgadzał się uczestnik, podnosząc, że pieniądze na zakup lokalu pochodziły w 60% ze sprzedaży nieruchomości wnioskodawczynie przy ul. (...) w Ł., a w 40% - z oszczędności uczestnika, poczynionych przez niego jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego z wnioskodawczynią.

Zgodnie z art. 43 k.r.o. oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Jednakże z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku. Przy ocenie, w jakim stopniu każdy z małżonków przyczynił się do powstania majątku wspólnego, uwzględnia się także nakład osobistej pracy przy wychowaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym.

Zgodnie natomiast z art. 45 § 1 k.r.o. każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności.

Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, Sąd nie znalazł podstaw do ustalenia nierównych udziałów byłych małżonków w majątku wspólnym. Kwestię pochodzenia środków na nabycie lokalu przy ul. (...) w Ł. należało zatem rozważyć w aspekcie nakładów z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek wspólny stron, o co alternatywnie wnosił pełnomocnik wnioskodawczynie.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków G. P. (1), S. P. i P. P. (1) oraz samego uczestnika w zakresie twierdzenia, z jakich środków został nabyty lokal nr (...) położony przy ul. (...) w Ł..

G. P. (1) – matka uczestnika zeznała, że uczestnik wszystkie pieniądze zarobione przed zawarciem związku małżeńskiego z wnioskodawczynią oszczędzał, albowiem nie partycypował w kosztach utrzymania mieszkania, które zajmował ze swoimi rodzicami i bratem. Nie potrafiła jednak wskazać, w jakiej kwocie jej syn posiadał oszczędności, zeznając jedynie, że przechowywał je w domu, a nie w banku. S. P. – ojciec uczestnika początkowo zeznał, że pieniądze na lokal przy ul. (...) pochodziły z oszczędności uczestnika. Później jednak przyznał, że na wspólne mieszkanie być może została przeznaczona część pieniędzy, które wnioskodawczyni otrzymała od swoich rodziców. P. P. (1) – brat uczestnika zeznał z kolei, że pieniądze na sporny lokal pochodziły ze sprzedaży nieruchomości wnioskodawczyni przy ul. (...). Ponadto wskazał, że nie ma wiedzy, z jakiego źródła pochodziły środki na zakup mieszkania stron, jednakże z rozmów wynikało, że w większej części w zakupie lokalu partycypowała wnioskodawczyni. Uczestnik zeznał, że kwota 95852,35 zł, tj. druga rata za lokal, pochodziła ze wspólnych oszczędności stron. Nie wiedział jednak, skąd pochodziła kwota 100000 zł znajdująca się na wspólnym koncie stron, ani co się stało z pieniędzmi ze sprzedaży nieruchomości wnioskodawczyni przy ul. (...). Niniejsze zeznania są również sprzeczne ze stanowiskiem, które sam uczestnik zajmował w toku niniejszego postępowania, zgodnie z którym wspólny lokal został zakupiony w 60 % ze środków pochodzących ze sprzedaży lokalu wnioskodawczyni, a w 40 % ze środków finansowych uczestnika, które zgromadził on od 1991 r. do daty ślubu z wnioskodawczynią, a zatem w żadnym stopniu ze wspólnych środków stron. Ponadto uczestnik nie był w stanie wykazać, że w dacie zawarcia związku małżeńskiego z wnioskodawczynią posiadał oszczędności i ewentualnie w jakiej kwocie, stwierdzając jedynie, że przechowywał je w domu, a nie w banku. Sąd nie dał wiary zeznaniom uczestnika również i w tym zakresie.

Dokonując oceny zeznań uczestnika w zakresie źródła pochodzenia środków finansowych na zakup lokalu mieszkalnego przy ul. (...) miał na uwadze również fakt, że uczestnik – jak sam zeznał – był już skazany prawomocnym wyrokiem karnym za składanie fałszywych zeznań. Niniejszy fakt podważa wiarygodność zeznań uczestnika, które nie są spójne ani konsekwentne.

Wnioskodawczyni natomiast i jej rodzice od początku konsekwentnie podnosili, że lokal przy ul. (...) został zakupiony w całości za środki pochodzące ze sprzedaży udziału we własności nieruchomości przy ul. (...) w Ł., należącego do wnioskodawczyni. Twierdzenie to znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w postaci dokumentów, w szczególności umów i dowodów wpłat bądź przelewów oraz wyciągu ze wspólnego rachunku bankowego stron, o których mowa niżej.

W dniu 12 lutego 1998 r. A. T. zawarła z (...) Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w Ł. umowę, której przedmiotem było przyrzeczenie przydziału przez Spółdzielnię na rzecz wnioskodawczyni lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł.. Wnioskodawczyni była zobowiązana do uiszczenia z tego tytułu kwoty 130852,35 zł w dwóch ratach: 35000 zł do dnia 16 marca 1998 r. i 95852,35 zł do dnia 6 kwietnia 1998 r. Jak wynika z wyciągu ze wspólnego konta stron (k.230) saldo na dzień 28 lutego 1998 r. na tym rachunku wynosiło 4520,61 zł. Aby pozyskać środki finansowe na zakup przedmiotowego lokalu, w dniu 4 marca 1998 r. wnioskodawczyni sprzedała wraz ze swoim bratem na rzecz H. U., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ł., za łączną cenę 269577 zł, nieruchomość położoną w Ł. przy ul. (...). Z tytułu sprzedaży swego udziału w tej nieruchomości wnioskodawczyni otrzymała w dniu 6 marca 1998 r. kwotę 134788,50 zł. W tym dniu stan konta stron wynosił 139309,11 zł. W wykonaniu umowy zawartej ze Spółdzielnią Mieszkaniową w dniu 12 lutego 1998 r., wnioskodawczyni dokonała na konto Spółdzielni wpłaty obu wymaganych rat za prawo do lokalu, odpowiednio w dniach 12 marca i 2 kwietnia 1998 r. i w dniu 16 kwietnia 1998 r. otrzymała przydział własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł.. Między zapłatą przez H. U. kwoty 134788,50 zł za udział wnioskodawczyni we własności nieruchomości przy ul. (...) w Ł. a zapłatą na rzecz Spółdzielni łącznej kwoty 130852,35 zł za sporny lokal mieszkalny, na konto wspólne małżonków nie wpłynęła żadna kwota, która wystarczyłaby na zapłatę obu rat za lokal. Z przedmiotowego wyciągu ze stanu konta stron wynika, że zarówno kwota 35000 zł, jak i kwota 95852,35 zł pochodziły ze środków zgromadzonych na tym koncie w dniu 6 marca 1998 r., a więc – jak wynika z powyższych rozważań i chronologii wyżej przedstawionych zdarzeń – ze środków pochodzących ze sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w Ł., należącej do majątku osobistego wnioskodawczyni.

Wbrew twierdzeniu uczestnika, sam fakt, że dowody wpłaty rat za lokal mieszkalny zostały wypełnione przez uczestnika a nie wnioskodawczynię, czego wnioskodawczyni nie kwestionowała, nie przesądza w żaden sposób o tym, z jakiego źródła pochodziły środki finansowe na spłatę tych rat, a w szczególności, że pieniądze te pochodziły z oszczędności wspólnych bądź samego uczestnika.

Reasumując, Sąd uznał za udowodnione przez wnioskodawczynię, że spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł. zostało nabyte ze środków pochodzących ze sprzedaży udziału wnioskodawczyni we współwłasności nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł., należącej do majątku osobistego A. T.. Wnioskodawczyni poczyniła zatem nakład ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny swój i uczestnika w wysokości wartości tego lokalu, którą strony zgodnie ostatecznie określiły na kwotę 330000 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 4 sentencji postanowienia.

W pkt 5 postanowienia Sąd dokonał rozliczenia wzajemnych spłat i dopłat między wnioskodawczynią a uczestnikiem.

Sąd przyznał na własność wnioskodawczyni składniki majątku wspólnego o łącznej wartości 346700 zł, natomiast na rzecz uczestnika – składniki o łącznej wartości 27500 zł.

Skoro łączna wartość majątku wspólnego stron wynosi 374200 zł, to wartość udziału każdego z byłych małżonków wynosi 187100 zł ($374200 \text{ zł} : 2$). W związku z tym, że uczestnik otrzymał w drodze podziału majątku składniki majątkowe o łącznej wartości 27500 zł, to spłata wnioskodawczyni na jego rzecz powinna wynieść 159600 zł ((...)- (...)). Z uwagi jednak na to, że wnioskodawczyni poniosła nakład ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie 330000 zł, to uczestnik powinien zwrócić jej połowę tej kwoty, tj. 165000 zł ($330000 \text{ zł} : 2$).

Mając powyższe na uwadze, Sąd w pkt 5 sentencji postanowienia zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 5400 zł tytułem rozliczenia majątku wspólnego i nakładu wnioskodawczyni z majątku osobistego na majątek wspólny ((...)- (...)).

O kosztach postępowania w punkcie 6 sentencji postanowienia Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c., mając na uwadze, że udziały stron w przyczynieniu się do powstania majątku wspólnego były równe, a koszty poniesione przez wnioskodawcę i uczestniczkę w toku postępowania były podobne.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł uczestnik. Zaskarżył wyżej wymienione postanowienie **w części** - w punktach 4 i 5, tj. w części ustalającej nakład wnioskodawczym w wysokości 330 000.00 zł z majątku osobistego na majątek wspólny małżonków oraz w części zasądzającej od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni spłatę w kwocie 5 400.00 zł z tytułu rozliczenia majątku wspólnego i nakładu wnioskodawczym z majątku osobistego na majątek wspólny.

Zarzucił naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego, tj.:

a. **obrazę art. 45 § 1 k.r.o. w zw. z art. 31 § 1 k.r.o. i art. 33 pkt 2 i 10 k.r.o. w zw. z art. 6 k.c.** polegającą na niewłaściwym zastosowaniu powołanych przepisów przez Sąd Rejonowy i przyjęciu, iż całość środków wpłaconych na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w kwocie 130 852,35 zł została uiszczonych z pieniędzy pozyskanych przez wnioskodawczynię ze sprzedaży nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) i z tego względu stanowiła nakład z majątku osobistego wnioskodawczym na majątek wspólny stron, w sytuacji gdy wpłata drugiej raty z dnia 6.04.1998 r. w kwocie 95 852,35 zł na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej nastąpiła gotówkowo i po uprzednim pobraniu w dniu 7 marca 1998 r. z konta bankowego małżonków kwoty 100 000,00 zł z ceny sprzedaży w/w nieruchomości i rozdysponowania jej na inny cel niż sfinansowanie drugiej raty na mieszkanie do Spółdzielni Mieszkaniowej – w konsekwencji czego w sprawie należało przyjąć domniemanie pochodzenia z majątku wspólnego środków pieniężnych wpłaconych na drugą

ratę do (...), którego to domniemania wnioskodawczyni nie obaliła wbrew ciężącemu na niej ciężarowi dowodu w tym zakresie,

b. obrażę art. 5 k.c. poprzez niezastosowanie powołanego przepisu i brak ustalenia wysokości kwoty spłaty z tytułu rozliczenia majątku wspólnego i nakładu wnioskodawczym z majątku osobistego na majątek wspólny z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego związanych z obowiązkiem lojalności, wzajemnej pomocy oraz współdziałania małżonków dla dobra założonej rodziny - w konsekwencji czego Sąd pierwszej instancji błędnie zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni spłatę w kwocie 5400 zł, w sytuacji gdy uwzględniając powyższe zasady, to wnioskodawczyni winna uiścić na rzecz uczestnika spłatę uwzględniającą długość pożycia małżeńskiego stron oraz postawę małżonków w trakcie trwania małżeństwa.

2. przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego postanowienia:

a. obrażę art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 193 § 2¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 567 § 1 i 3 k.p.c. i art. 618 § 1 k.p.c. i art. 688 k.p.c. polegającą na niezastosowaniu powołanych przepisów przez Sąd I instancji i uznaniu, że zgłoszenie żądania rozliczenia nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny (w tym poprzez modyfikację żądań wniosku o podział majątku wspólnego) może nastąpić w formie ustnej do protokołu rozprawy, w sytuacji gdy dla skutecznego zgłoszenia żądania w tym przedmiocie wymagane jest zachowanie formy pisma procesowego spełniającego wymagania proceduralne przewidziane dla pozwu — w konsekwencji czego nieskuteczne było zgłoszenie przez wnioskodawczynię żądania rozliczenia nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny na rozprawie w dniu 26 lipca 2018 roku, skoro zgłoszenie to nie zostało dokonane w formie pisma procesowego i jako takie nie powinno stanowić przedmiotu rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy (orzeczenie co do przedmiotu nieobjętego żądaniem),

b. obrażę art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 684 k.p.c. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i pominięciu przez Sąd Rejonowy przy rozstrzygnięciu sprawy całokształtu materiału zgromadzonego w toku postępowania wobec nieuwzględnienia przez Sąd I instancji przy rozstrzygnięciu sprawy tego, że:

- wpłata drugiej raty na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w kwocie 95 852,35 zł nastąpiła w dniu 6.04.1998 r. w formie wpłaty gotówkowej (Bankowy Dowód Wpłaty Pokwitowanie), nie zaś w formie przelewu - k. 11 akt sprawy;

- w/w Bankowy Dowód Wpłaty został wypełniony przez uczestnika postępowania A. P. (1), co świadczy o tym, że uczestniczył on w czynności wpłaty gotówkowej kwoty 95 852,35 zł na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...),

- z treścią w/w dokumentu bankowego pozostają w sprzeczności zeznania świadków Z. T. i G. T. (uznanych przez Sąd za w pełni wiarygodne), którzy zeznali, że wnioskodawczym dokonała płatności za mieszkanie przy ul. (...) w formie przelewu,

- z wyciągu z rachunku bankowego (...) BANK S.A. Oddział Ł. (k. 230-230 odwr.) wynikało, że z rachunku bankowego małżonków P. w dniu 7.03.1998 r. wypłacono kwotę 100 000,00 zł (część kwoty uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości wnioskodawczym, która wpłynęła na to konto w dniu 6.03.1998 r.), a następnie w dniu 20.03.1998 r. wpłacono kwotę 10 000,00 zł, w dniu 21.03.1998 r. wpłacono kwotę 100 575,34 zł oraz w dniu 31.03.1998 r. wpłacono kwotę 65 166,00 zł,

- wnioskodawczym w swoich zeznaniach nie była w stanie wskazać i jednoznacznie wyjaśnić przyczyn wypłaty środków pieniężnych w kwocie 100 000,00 zł w dniu 6.03.1998 r. oraz sposobu ich wykorzystania,

- wnioskodawczym nie wykazała by kwota 10 000,00 zł wpłacona na rachunek bankowy małżonków w dniu 20.03.1998 r., kwota 100 575,34 zł wpłacona na rachunek bankowy małżonków w dniu 21.03.1998 r. oraz kwota 65 166,00 zł wpłacona na rachunek bankowy małżonków w dniu 31.03.1998 r. pochodziła z jej majątku osobistego, nie zaś z majątku wspólnego,

- wnioskodawczym nie wykazała, że wpłata gotówkowa z dnia 6.04.1998 r. na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) pochodziła ze środków stanowiących jej majątek osobisty, nie zaś z majątku wspólnego,

w konsekwencji czego Sąd I instancji błędnie przyjął – sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania – że w sprawie zostało wykazane, że środki pieniężne w kwocie 95.852,35 wypłacone w dniu 6 kwietnia 1998 roku na rzecz (...) Bawełna pochodziły z majątku osobistego wnioskodawczynie, nie zaś z majątku wspólnego małżonków P..

Podnosząc powyższe zarzuty, uczestnik wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia:

- w pkt 4 poprzez uchylenie tego punktu postanowienia, alternatywnie poprzez ustalenie, że A. T. dokonała nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny małżonków A. T. i A. P. (1) w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...) położonego w Ł. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...) w kwocie 88 275,00 zł oraz oddalenie żądania wnioskodawczym o rozliczenie tego nakładu w pozostałej części;

- w pkt 5 poprzez zasądzenie od A. T. na rzecz A. P. (1) kwoty 159 600,00 zł tytułem spłaty w związku z rozliczeniem majątku wspólnego alternatywnie kwoty 115 462,50 zł tytułem spłaty w związku z rozliczeniem majątku wspólnego i nakładu A. T. z majątku osobistego na majątek wspólny. Uczestnik ewentualni wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienie Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

Nadto uczestnik wniósł o zasądzenie od wnioskodawczymi na rzecz uczestniczka postępowania kosztów postępowania wg norm przepisanych za postępowania przez sądem odwoławczym.

Pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Rozpoczynając analizę zarzutów apelacji, należało odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutu natury proceduralnej, który w razie jego uwzględnienia, może mieć wpływ na rozpoznanie dalszych zarzutów przedstawionych w apelacji, tj. zarzutu **obrazy art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 193 § 2¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 567 § 1 i 3 k.p.c. i art. 618 § 1 k.p.c. i art. 688 k.p.c.** polegającego na niezastosowaniu powołanych przepisów przez Sąd I instancji i uznaniu, że zgłoszenie żądania rozliczenia nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny (w tym poprzez modyfikację żądań wniosku o podział majątku wspólnego) może nastąpić w formie ustnej do protokołu rozprawy, w sytuacji gdy dla skutecznego zgłoszenia żądania w tym przedmiocie wymagane jest zachowanie formy pisma procesowego spełniającego wymagania proceduralne przewidziane dla pozwu – w konsekwencji czego nieskuteczne było zgłoszenie przez wnioskodawczynie żądania rozliczenia nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny na rozprawie w dniu 26 lipca 2018 roku, skoro zgłoszenie to nie zostało dokonane w formie pisma procesowego i jako takie nie powinno stanowić przedmiotu rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy (orzeczenie co do przedmiotu nieobjętego żądaniem),

Rozważania należy zacząć od tego, iż w sprawie, której przedmiotem jest podział majątku wspólnego, sąd z urzędu i bez względu na inicjatywę dowodową uczestników, ustala jedynie wartość nakładów poczynionych z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego małżonków. O zwrocie nakładów poczynionych z majątku osobistego na majątek wspólny orzeka się tylko na wniosek złożony w postępowaniu przed sądem. Podstawą prawną stanowi art. 45 § 2 k.r.o. w zw. z art. 567 § 1 k.p.c. i art. 618 § 1 k.p.c. (orzeczenie SN z dnia 27.01.1970r. III CRN 527/69, OSNCP 1970/9/164, z dnia 16 października 1997 r, IICKN 395/97).

Rozpoznanie roszczeń z tytułu zwrotu nakładów poczynionych z majątku osobistego małżonka na majątek wspólny następuje na wniosek tego małżonka i wniosek ten winien odpowiadać wymaganiom zawartym w art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 par 2 k.p.c. Do rozpatrzenia tego żądania mają zastosowanie przepisy postępowania procesowego. Reasumując, żądanie rozliczenia nakładów w sprawie o podział majątku wspólnego powinno być sformułowane w sposób odpowiadający żądaniu pozwu o zasądzenie określonej należności. Powinno zawierać precyzyjne oznaczenie wysokości nakładów oraz podstawę faktyczną żądania.

Strona wnioskująca zarówno we wniosku o podział majątku jak i kolejnych pismach procesowych wносиła o „ustalenie, że sporne spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego wchodziło w skład majątku osobistego wnioskodawczyni, zaś w przypadku stwierdzenia, iż przedmiotowe prawo wchodzi w skład majątku wspólnego małżonków, o nierówny podział majątku w ten sposób, że niezależnie od treści wniosku Sąd przyzna prawo do lokalu wnioskodawczyni, ze względu na wyłączne przyczynianie się uczestniczki do powstania tego składnika majątku i uwzględnieniu ważnych okoliczności podniesionych w uzasadnieniu.”

W piśmie z dnia 11 maja 2018 roku (pkt2) pełnomocnik wnioskodawczyni w pkt 1 wносиł o „stwierdzenie, iż do majątku odrębnego wnioskodawczyni wchodzi sporna nieruchomość, zaś w pkt 2 „z ostrożności procesowej strona wnioskująca wноси w przypadku stwierdzenia, iż przedmiotowa nieruchomość wchodzi do majątku wspólnego małżonków, o nierówny podział majątku w ten sposób, że niezależnie od treści wniosku przyzna prawo do lokalu wnioskodawczyni, ze względu na wyłączne przyczynienie się do powstania tego składnika majątku i uwzględnieniu ważnych okoliczności podniesionych w uzasadnieniu”.

Na rozprawie w dniu 26 lipca 2018 roku pełnomocnik wnioskodawczyni oświadczył ustnie do protokołu rozprawy, iż „precyzuje pkt 2 pisma z dnia 11 maja 2018 roku, w ten sposób, że wноси o ustalenie nierównych udziałów stron w majątku wspólnym, bądź też ustalenie nakładów wnioskodawczyni z majątku odrębnego na majątek wspólny w wysokości odpowiadającej wartości mieszkania własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu położonego przy ul (...) w Ł.”

W piśmie z dnia 5 lutego 2019 roku (data wpływu 11 lutego 2019 roku) pełnomocnik wnioskodawczyni potwierdził stanowisko prezentowane na rozprawie z dnia 26 lipca 2018 roku. Wniósł o uznanie, iż nabycie mieszkania przy ul (...) nastąpiło ze środków stanowiących majątek odrębny wnioskodawczyni. Wskazano, iż środki zostały przekazane przez wnioskodawczynię na nabycie przedmiotowego mieszkania, o czym świadczą dowody przelewów. Pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał w piśmie, iż powyższe świadczy o nabyciu nieruchomości do majątku odrębnego wnioskodawczyni, z ostrożności procesowej daje podstawę do przyznania przez Sąd wnioskodawczyni nieruchomości bez obowiązku spłaty”

Odnosząc się do zarzutu apelacji wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom pełnomocnika uczestnika nie było tak, że na rozprawie w dniu 26 lipca 2018 roku pełnomocnik wnioskodawczyni „sprecyzował pkt 2 pisma z dnia 11 maja 2018 roku i wniósł o rozliczenie nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny”. Z protokołu rozprawy wynika, iż sprecyzowanie pkt 2 pisma z dnia 11 maja 2018 roku polegało na tym, że wноси o ustalenie nierównych udziałów stron w majątku wspólnym, bądź też ustalenie nakładów wnioskodawczyni z majątku odrębnego na majątek wspólny w wysokości odpowiadającej wartości mieszkania własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu położonego przy ul (...) w Ł.. Biorąc pod uwagę, że pkt 2 pisma z dnia 11 maja 2018 roku nie był jednoznaczny, oraz treść doprecyzowania pkt 2 tego pisma należy, przyjąć, że wniosek został złożony w stosownej formie, a następnie sprecyzowany został na rozprawie 26 lipca 2018 roku. Tym samym nie sposób zgodzić się z pełnomocnikiem uczestnika, iż w ramach postępowania o podział majątku wnioskodawczyni nie zgłosiła w ogóle we właściwej formie procesowej żądania rozliczenia nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny. Reasumując, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia ze sprecyzowaniem pkt 2 pisma z dnia 11 maja 2018 roku a nie modyfikacją „powództwa”. Tym samym Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 193 § 2¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 567 § 1 i 3 k.p.c. i art. 618 § 1 k.p.c. i art. 688 k.p.c.

Na marginesie podnieść należy, iż uczestnik w trakcie postępowania nie zgłaszał zarzutów w trybie art. 162 k.p.c. Celem regulacji zawartej w art. 162 k.p.c. jest zapobieganie nielojalności procesowej przez zobligowanie stron do zwracania na bieżąco uwagi sądu na uchybienia procesowe w celu ich niezwłocznego wyeliminowania i niedopuszczenie do celowego tolerowania przez strony takich uchybień z zamiarem późniejszego wykorzystania ich w środkach odwoławczych (wyrok SN z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 234/09, LEX nr 589835). Skutkiem niezgłoszenia przez stronę wniosku o wpisanie zastrzeżenia do protokołu jest utrata prawa powoływania się na takie uchybienie w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Uchybienia brane przez sąd pod uwagę z urzędu to te, które powodują nieważność postępowania (art. 379 k.p.c. i 1099 k.p.c.) oraz okoliczności wymienione w art. 202 k.p.c.

W niniejszej sprawie uczestnik w żaden sposób nie wykazał braku winy w niezgłoszeniu zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. Wobec powyższego, utracił prawo do powoływania się na naruszenie przez Sąd Rejonowy w/w przepisów.

W dalszej kolejności odnieść należy się do kolejnych zarzutów naruszenia prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego. Kolejny zarzut zgłoszony w apelacji sprowadza się do **obrazy art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 684 k.p.c.** polegającej na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i pominięciu przez Sąd Rejonowy przy rozstrzyganiu sprawy całokształtu materiału zgromadzonego w toku postępowania wobec nieuwzględnienia przez Sąd I instancji przy rozstrzyganiu sprawy tego, że:

- wpłata drugiej raty na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w kwocie 95 852,35 zł nastąpiła w dniu 6.04.1998 r. w formie wpłaty gotówkowej (Bankowy Dowód Wpłaty Pokwitowanie), nie zaś w formie przelewu - k. 11 akt sprawy;

- w/w Bankowy Dowód Wpłaty został wypełniony przez uczestnika postępowania A. P. (1), co świadczy o tym, że uczestniczył on w czynności wpłaty gotówkowej kwoty 95 852,35 zł na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...),

- z treścią w/w dokumentu bankowego pozostają w sprzeczności zeznania świadków Z. T. i G. T. (uznanych przez Sąd za w pełni wiarygodne), którzy zeznali, że wnioskodawczym dokonała płatności za mieszkanie przy ul. (...) w formie przelewu,

- z wyciągu z rachunku bankowego (...) BANK S.A. Oddział Ł. (k. 230-230 odwr.) wynikało, że z rachunku bankowego małżonków P. w dniu 7.03.1998 r. wypłacono kwotę 100 000,00 zł (część kwoty uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości wnioskodawczym, która wpłynęła na to konto w dniu 6.03.1998 r.), a następnie w dniu 20.03.1998 r. wpłacono kwotę 10 000,00 zł, w dniu 21.03.1998 r. wpłacono kwotę 100 575,34 zł oraz w dniu 31.03.1998 r. wpłacono kwotę 65 166,00 zł,

- wnioskodawczym w swoich zeznaniach nie była w stanie wskazać i jednoznacznie wyjaśnić przyczyn wypłaty środków pieniężnych w kwocie 100 000,00 zł w dniu 6.03.1998 r. oraz sposobu ich wykorzystania,

- wnioskodawczym nie wykazała by kwota 10 000,00 zł wpłacona na rachunek bankowy małżonków w dniu 20.03.1998 r., kwota 100 575,34 zł wpłacona na rachunek bankowy małżonków w dniu 21.03.1998 r. oraz kwota 65 166,00 zł wpłacona na rachunek bankowy małżonków w dniu 31.03.1998 r. pochodziła z jej majątku osobistego, nie zaś z majątku wspólnego,

- wnioskodawczym nie wykazała, że wpłata gotówkowa z dnia 6.04.1998 r. na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) pochodziła ze środków stanowiących jej majątek osobisty, nie zaś z majątku wspólnego,

w konsekwencji czego Sąd I instancji błędnie przyjął — sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania — że w sprawie zostało wykazane, że środki pieniężne w kwocie 95 852,35 zł wpłacone w dniu 6 kwietnia 1998 roku na rzecz (...) Bawelna pochodziły z majątku osobistego wnioskodawczynie, nie zaś z majątku wspólnego małżonków P.

Stosownie do powołanego przepisu art. 233§ 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron, na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W niniejszej sprawie nie sposób zarzucić Sądowi Rejonowemu dowolnej i sprzecznej z zasadami logiki czy doświadczenia życiowego oceny zebranych w sprawie dowodów. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia w sposób wyczerpujący i bardzo dokładny wyjaśnił, na jakiej podstawie odmówił wiarygodności niektórym dowodom i pominął określone wnioski dowodowe.

W toku postępowania Sąd I Instancji prawidłowo ustalił, iż pieniądze na zakup przedmiotowego mieszkania mogły pochodzić wyłącznie z majątku odrębnego wnioskodawczynie. W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawczynie udowodniła fakt istnienia i odrębności wskazanego majątku przeznaczonego finalnie na zakup mieszkania. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że pieniądze nie mogły pochodzić z innego źródła ze względu na jego oczywisty brak. Uczestnik postępowania nie przedstawił wiarygodnych dowodów, iż dysponował środkami dającymi możliwość partycypacji w zakupie przedmiotowego mieszkania. Nie przedstawił żadnych dokumentów. Trudno przypisać walor wiarygodności zeznaniom uczestnika ze względu na ich ogólnikowość. Należy podkreślić, iż uczestnik przyznał, że jest osobą, która była skazana za składanie fałszywych zeznań. Wszystkie okoliczności wskazujące na logiczny ciąg czynności wnioskodawczynie - zbycie nieruchomości, za uzyskane pieniądze nabycie przedmiotowego mieszkania, znajdują potwierdzenie przede wszystkim w dokumentach i wiarygodnych zeznaniach. Podkreślić należy, iż pieniądze w krótkim okresie nie znajdowały się na koncie, przy braku dowodów na inne źródła finansowania, nie mogą mieć wpływu na prawidłowość ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcie.

Reasumując zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 684 k.p.c. należy uznać za nieuzasadniony.

Bezasadny był wobec powyższego również zarzut naruszenia art. 45 § 1 k.r.o. w zw. z art. 31 § 1 k.r.o. i art. 33 pkt 2 i 10 k.r.o. polegający na niewłaściwym zastosowaniu powołanych przepisów przez Sąd Rejonowy i przyjęciu, iż całość środków wpłaconych na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w kwocie 130 852,35 zł została uiszczonych z pieniędzy pozyskanych przez wnioskodawczynię ze sprzedaży nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), i z tego względu stanowiła nakład z majątku osobistego wnioskodawczym na majątek wspólny stron, w sytuacji gdy wpłata drugiej raty z dnia 6.04.1998 r. w kwocie 95 852,35 zł na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej nastąpiła gotówkowo i po uprzednim pobraniu w dniu 7 marca 1998 r. z konta bankowego małżonków kwoty 100 000,00 zł z ceny sprzedaży w/w nieruchomości i rozdysponowania jej na inny cel niż sfinansowanie drugiej raty na mieszkanie do Spółdzielni

Mieszkaniowej. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, iż wnioskodawczyni obaliła domniemanie pochodzenia z majątku wspólnego środków pieniężnych wpłaconych na drugą ratę do (...).

Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do przyjęcia, iż doszło do naruszenia art. 5 k.c. poprzez niezastosowanie powołanego przepisu i brak ustalenia wysokości kwoty spłaty z tytułu rozliczenia majątku wspólnego i nakładu wnioskodawczym z majątku osobistego na majątek wspólny z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego związanych z obowiązkiem lojalności, wzajemnej pomocy oraz współdziałania małżonków dla dobra założonej rodziny – w konsekwencji czego Sąd pierwszej instancji błędnie zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni spłatę w kwocie 5400 zł, w sytuacji gdy uwzględniając powyższe zasady, to wnioskodawczyni winna uiścić na rzecz uczestnika spłatę uwzględniającą długość pożycia małżeńskiego stron oraz postawę małżonków w trakcie trwania małżeństwa.

Odnosząc się do tego zarzutu, zważyć należy, że nie można wykluczyć możliwości stosowania art. 5 k.c. przy ocenie celowości obniżenia spłaty lub dopłaty z udziałów przy podziale majątku wspólnego. Pogląd ten aktualizuje się również przy żądaniu rozliczenia nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny. Dla zastosowania art. 5 k.c. konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym. Zwroty użyte w art. 5 k.c. nawiązują do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości obowiązujących w stosunkach cywilnoprawnych i lojalności wobec drugiej osoby oraz akceptowalnych i godnych ochrony reguł rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych (por. post. SN z dnia 28 maja 2019 roku II CSK 587/18)

Mając na uwadze powyższe rozważania wskazać należy, że również w tym zakresie skarżący przywołuje okoliczności w sposób wybiórczy, bez odniesienia się do okoliczności uwzględnionych przez Sąd I Instancji. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż Sąd I Instancji prawidłowo nie dostrzegł podstaw do zastosowania art. 5 k.c. przy ustalaniu wysokości kwoty spłaty z tytułu rozliczenia majątku wspólnego i nakładu wnioskodawczyni z majątku osobistego na majątek wspólny.

Wobec powyższego, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., apelację należało oddalić.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw do odstąpienia od zasady wyrażonej przedmiotowym przepisem. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 czerwca 2012 roku (IV CZ 13/12, Lex numer 1232808), w sprawach o podział majątku wspólnego sprzeczność interesów, o której mowa w art. 520 § 2 i 3 k.p.c., nie występuje nawet wówczas, gdy uczestnicy postępowania wskazują różne sposoby podziału tego majątku i zgłaszają w tym zakresie odmienne wnioski. Osoby uprawnione mogą dążyć do zniesienia wspólności w taki sposób, jaki jest ich zdaniem najkorzystniejszy i nie ma to znaczenia dla oceny, że ich interesy są wspólne i niesprzeczne (por. postanowienie SN z dnia 19 listopada 2010 r., III CZ 46/10, OSNC 2011, nr 7-8, poz. 88, Biul. SN 2011, nr 1, poz. 12, Lex numer 688497). Również brak zgody uczestników na określony sposób podziału majątku wspólnego i wniesienie przez nich apelacji nie stwarza samo przez się sprzeczności interesów i nie uzasadnia obciążenia jednego z nich kosztami postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 listopada 2010 r. III CZ 46/10 LEX nr 795007).

W tym stanie faktycznym należało orzec jak w sentencji.